

Expunere de motive

În 1896 au avut loc primele Jocuri Olimpice moderne. Locul de desfășurare a fost Atena și cu acea ocazie sportivi din 14 țări diferite au participat la 9 discipline diferite. De atunci până în prezent, fără a-l lua în considerare pe cel de la Tokyo care s-a desfășurat anul acesta, au avut loc 28 de ediții și 3 au fost anulate, (toate din cauza primului și, respectiv, al celui de al doilea război mondial). Jocurile Olimpice din vara anului 2020, care, din motive determinate de pandemia de COVID-19, s-au desfășurat anul acesta, au găzduit nu mai puțin de 206 de țări. Evoluția numerică a țărilor participante de-a lungul a mai bine de un secol reflectă importanța graduală pe care societatea a oferit-o jocurilor sportive, dar și implicarea autorităților statale competente în vederea organizării temeinice a acestui eveniment și susținerii continue a sportivilor de performanță.

În vederea expunerii concrete a necesității modificării legislației în vigoare, este necesară o scurtă analiză a performanței României la Jocurile Olimpice.

România a câștigat în total 308 de medalii la Jocurile Olimpice de vară, dintre care 90 de aur, 97 de argint și 121 de bronz. Gimnastica, canotajul și atletismul sunt primele trei sporturi pentru România după numărul de medalii câștigate de la prima sa participare la Jocurile Olimpice de la Paris din 1900. Ceea ce impune o atenție specială nu este neapărat numărul medaliilor obținute, care ne situează pe locul 22 global ca număr total de medalii obținute de la prima participare, ci involuția sportului românesc după succesul răsunător din 1984 la Los Angeles, când România a fost singura țară comunistă care a participat la Jocurile Olimpice din acel an, dar totuși, performanța echipei române a depășit-o pe cea a țărilor precum China, Regatul Unit sau Franța. România s-a clasat pe locul al doilea în 1984, după Statele Unite.

Acum, cu doar patru medalii obținute la fiecare din ultimele două competiții, sunt evidente declinul și incapacitatea unei reveniri în lipsa unor reforme favorabile sportivilor și celor care îi pregătesc (antrenorilor). Este evident că, în domeniul sportului de performanță se constată o scădere accentuată a potențialului de reprezentare a României pe plan internațional, reflectată cel mai elocvent de numărul redus de sportivi calificați la Jocurile Olimpice din ultimii ani, comparativ cu anii 2000, 2004. Ceea ce se întâmplă în prezent pare a fi dincolo de înțelegere pentru majoritatea iubitorilor de sport din țara noastră. Totuși, trebuie înțeles, dar nu și acceptat, faptul că investițiile, dar și interesul în sport, în România, au scăzut și, astfel, rezultatele au scăzut și ele, iar acest fapt nu se aplică doar jocurilor olimpice, ci și campionatelor europene și mondiale care atestă, atât teoretic, cât și practic, același nivel de pregătire al sportivilor și respectiv aceleași tendințe în ce privește performanța realizată. În cele mai multe dintre cazuri, cei care câștigă campionatele europene și mondiale sunt reprezentanți și uneori medaliați la jocurile olimpice. În acest sens, multe guverne din întreaga lume oferă finanțare extinsă echipelor sportive naționale și sportivilor individuali în căutarea succesului la competiții internaționale, cum sunt campionatele Europene, Mondiale și Jocurile Olimpice. Un factor care motivează guvernele să finanțeze sportivii, echipele sportive naționale și antrenorii acestora este potențialul de a exploata înălțimea în mândria națională a statului care atinge succesul sportiv internațional, dar și stimularea populației pentru creșterea interesului față de sportul de performanță și implicit sănătatea generală.

Corelația statistică dintre finanțarea guvernului și succesul olimpic este explorată pentru a reprezenta deciziile a două sau mai multe guverne care concurează pentru reușita sportivă. Relația dintre echipele sportive naționale și politică pare să fie legată de un sentiment sporit de naționalism. Este clar totuși că această identificare nu sprijină întotdeauna rezultate pozitive, dată fiind situația sportului românesc din ultimii ani.

Este notabilă absența unei strategii naționale pe termen mediu și lung în domeniul sportului, întrucât există o slabă colaborare între federațiile naționale sportive, Comitetul Olimpic Român și Federația Sportului Școlar și Universitar, ceea ce afectează în mod direct orientarea, educația și profesionalismul structurilor sportive din țara noastră.

Cauza lipsei de succes și diminuarea considerabilă a bazei de selecție a sportivilor de performanță provine, în mare parte, și din lipsa oferirii unui stimulent, de orice natură, sportivilor și antrenorilor, dar și din lipsa unei perspective economice după încheierea perioadei de performanță.

Importanța antrenorilor trebuie evidențiată și ea, întrucât aceștia sunt neglijați atât de normele juridice existente, care le limitează veniturile la sume infime, cât și de absența posibilității obținerii unor finanțări adiționale din partea sponsorilor ori a altor entități interesate pentru menținerea profesionalismului și dedicării acestora. Pe lângă predarea abilităților specifice sportului, antrenorii trebuie să predea și să le insuflă sportivilor abilități de viață, cum ar fi conducerea și munca în echipă. Acestea sunt abilități importante pentru a promova dezvoltarea funcționării umane pozitive. Un număr tot mai mare de cercetări privind antrenorii sportivilor de înaltă performanță a arătat că rolul lor presupune mai mult decât atingerea unui record de câștig ori predarea continuă a unor sportivi campioni. Cunoștințele antrenorilor care pregătesc campioni europeni, mondiali și olimpici, concentrarea asupra dezvoltării holistice și capacitatea de a comunica cu sportivii lor ajută la construirea unei relații simbiotice antrenor-sportiv care are un impact direct și pozitiv asupra performanței.

Pentru stimularea interesului în practicarea sportului, realizarea unor rezultate de înaltă performanță și câștigarea a cât mai multor competiții sportive de nivel european, mondial și olimpic propun extinderea categoriilor de sportivi care beneficiază, la cerere, de acest stimulent financiar (rentă viageră) acordat în funcție de performanța sportivă realizată și includerea unei noi categorii de participanți la activitatea sportivă (antrenorii) în rândul celor care beneficiază de

acest stimulent financiar. Rolul antrenorului nu este doar acela de a antrena, el asistă sportivii în dezvoltarea lor și în procesul de formare ca oameni. De foarte multe ori rolul său este extins, fiind nevoit să înlocuiască părinții sau prietenii în perioadele lungi de pregătire. O relație deschisă, bazată pe încredere și un mediu securizant de învățare pot spori performanțele sportivilor și satisfacția pe care o resimt aceștia, lucrând împreună.

Din aceste considerente se impune modificarea legii nr. 69/2000 a educației fizice și sportului.

INIȚIATOR:

**Deputat,
Eugen Neață**

TABEL SEMNĂTURI

propunerea legislativă pentru modificarea și completarea legii nr. 69/2000 a
educației fizice și sportului.

NR. CRT.	NUME PRENUME	PARTID	SEMNĂTURA
1.	Solomon Adrian	PSD	
2.	BURAI-MARIUS CONSTANTIN	PSD	
3.	MATEI C-ȚIN BOGDAN	PSD	
4.	NIȚA NICU	P.S.D	
5.	AMET VAROL	MIINO	
6.	GEORGESCU NICOLAE	P.S.D	
7.	POTICA ECARDA-ANARGI	PSD	
8.	MUNTEANU REYUS	PSD	
9.	VASILĂ CITEA	PSD	
10.	POPA ȘTEFAN OVIDIU	PSD	
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			